

MEGISMERKEDÉS – EGYÜTT JÁRÁS SZEREPE

*„Nem jó az embernek egyedül lenni - szerzek neki segítőtársat, hozzáillőt”
(1 Móz 2,18).*

Ismerkedni bárhol, bármikor lehet. Némi nyitottság és figyelmes ráhagyatkozás együtt szükséges, hogy megtaláljon az, akinek én való vagyok, és megtaláljam én azt, aki nekem való.

Tudjuk, hogy létezik szerelem első látásra, meglátni és megszeretni egy pillanat műve is lehet. Ki ne hallott volna már a szerelem biokémiájáról (feromon, oxitocin). Talán az a gyakoribb, hogy van valamiféle előzménye a szerelem kibontakozásának. Nevezhetjük vonzalomnak, ami által érdeklődőbbé, nyitottabbá válunk a másik iránt. Vagy azért, mert emlékeztet valakire, vagy azért, mert ismerős, vagy azért, mert teljesen eltér a megszokottól. Egy kapcsolat indulásakor a nagy különbségek még vonzóbbnak is tűnhetnek. A statisztikák szerint azonban a nagy különbözőség a leggyakoribb válóok.

Gondoljunk bele, hogy mennyi időt, energiát szánunk életünk kevésbé meghatározó, kevésbé jelentős dolgaira (szakma, nyelvvizsga, jogosítvány). Kevésbé meghatározó, kevésbé jelentős ahhoz a döntéshez képest, hogy kinek mondom ki az „örökkön örökké” és a „holtomiglan holtodiglan” fogadalmat. Kinek mondom ki, és én ki vagyok, hol tartok ez idő tájt? Általános vélemény, hogy azért van sok rosszul sikerült házasság, mert a fiatalok és nem fiatalok nem készültek fel a házasságra. Nem tudják, hogy mi elengedhetetlen ahhoz, hogy szilárd talajra épüljön. A teljesség igénye nélkül: érettség, önbecsülés, szeretetteljes kapcsolat a családtagokkal, mély hit, hogy a házasság és a család értékes és fontos, és hát a jó értelemben vett vallásos neveltetés sem hátrány.

Az együtt járás időszaka nem más, mint felkészülés a házasságra, de lehetőség annak a felismerésére is, hogy nem ő az a nagy Ő! Még az is kiderülhet, hogy a „vénlányság”, „aglegénység” nemcsak elakadt sors, hanem megmentett egyéniség is lehet (Németh László).

A felkészülés időszaka egyben a kapcsolatteremtés időszaka. Nagy odafigyeléssel, tapintattal belepillantunk, belelépünk a másik életébe. Ne feledjük, hogy a kapcsolat egy folyamat, szerencsés esetben éltető áramlás. Hasonlóképpen a házassághoz, és hasonlóképpen az istenkapcsolathoz. Ha nemcsak időnként egy-egy pillanatra próbáljuk megragadni, akkor válhat élő kapcsolattá.

Az együtt járás időszaka formálódási és csiszolódási időszak. Kialakul a kölcsönös bizalom, kötődés, ragaszkodás, elfogadás. Körvonalazódik a közös élet, jövőkép. Létrejön az egyik legértékesebb kapcsolat, a barátság, melynek alapértéke az elfogadás. A barát segítőkész, a másik javára lemondó, mindent megbocsátó, és mindig van rád ideje, mindig meghallgat. „Mindenki hallja, amit beszélsz, a barátok meg is hallják, amit mondasz, de az igazi barát hallja azt is, amit nem mondasz ki”. Ez az egyik alapja a házasságnak.

Minden korban és kultúrában, a magyar- és világirodalomban számtalan példa támasztja alá a szerelem kizárólagosságát, azt, hogy mindent képes felülrni, és kifordítja a világot a sarkából: „Omnia vincit amor”! Ugyanakkor gondoljunk a „Hegedűs a háztetőn” tejesemberére, aki nem is ismerte a „feleségét”, a lányt: mégis. Azt ne tévesszük szem elől, hogy a szerelem elengedhetetlen és fontos, de nem elegendő alap a házassághoz. Talán ezt nem szükséges kifejtteni. Még az is lehetséges, hogy „Isten azért adta a szerelmet, mert józanul nem házasodna senki” (Gárdonyi). Az együtt járás felismerése lehet annak, amit Antoine de Saint-Exupery olyan szépen megfogalmazott: „nem az a szeretet, ha két ember egymás szemébe néz, hanem az, amikor mindketten ugyanabba az irányba néznek”. Az együtt járás ideje alkalom arra, hogy megismerjétek egymás szeretet nyelvét (elismerés, szívesség, minőségi idő, ajándékozás, testi érintés).

A testi kapcsolat terén a visszafogottság segít abban, hogy egymást valóban megismerjétek. A teljes önátadás egy hosszú út vége, fokozatosan kibontakozó közeledés, a teljes elköteleződés jele. Nem szabad előre házasságot játszani, a házassélet kipróbálása, az összeköltözés egyáltalán nem javítja a házassági statisztikákat. A mai világ „szabadsága” csak függést eredményezhet annál a félnél, aki jobban szereti a másikat. Nem akarja elveszíteni, s ezért alkalmazkodik. A korlátoktól való szabadulás sokszor pusztuláshoz vezet, amint a pannonhalmi apátság ebédlőjének falán lévő kép is sugallja: az abroncsaik szorításából kiszabadult dongák között szétfolyik, veszendőbe megy a drága bor: „libertate periiit” (szabadságában ment tönkre)! Persze ez az élet minden területén érvényes.

Az együtt járás során jó néhány „sarkalatos” kérdés megbeszélésre, tisztázásra vár. Az együtt járás időszaka alkalmas arra, hogy kezdeti, jó oldalunkat mutatásból egyre természetesebb, valós énnket mutassuk, őszinték legyünk.

Magamat tekintve: Tudok-e önállóan boldog, értelmes életet élni? Érett vagyok-e a házasságra? Nem menekülök valahonnan valahová? Az együtt járás ideje alatt fejlődtem-e, növekedtem-e szeretetben, szolgálatban...? Elfogadom-e, igénylem-e szüleim, testvéreim meglátásait (mégiscsak ők ismernek leginkább). Adok-e barátaim véleményére?

Társamat illetően: Bízom-e benne teljesen? Biztonságban érzem magam mellette? Fontosak neki a szempontjaim? Tisztalem-e, támogatom-e, büszke vagyok rá? Fejlődött mellettem? Milyen a kapcsolata a családjával? El tud-e szakadni tőlük? Gyermekeim apját, anyját látom benne?

Közös életetek vonatkozásában: Vannak közös céljaitok (hosszú és rövidtávú), közös érdeklődési területek? Azonos-e az értékrendetek? Közös tevékenység, szolgálat van-e az életetekben? Tudtok együtt imádkozni? Hitélet szempontjából hol álltok (azonosságok, eltérések)? Támogatnátok egymás családját? Megfelelő arányban vannak közös és külön programjaitok? Tudtok-e nyíltan beszélni pénzügyekről? Igényeitek mennyire vannak szinkronban? (Az életszínvonal az, amikor olyan pénzből, ami nem a tiéd, olyan dolgokat vásárolsz, amelyekre semmi szükséged, csak azért, hogy lépést tarts azokkal, akiket egyébként ki nem állhatsz). Közös nevezőre tudtok jutni fontos kérdésekben, mint például munkahely, lakásmegoldás, családtervezés?

A bennünket körülvevő világban látszólag semmi sem tart örökké, minden továtúnő, a pillanatnyi jó, az ideiglenesség, az átmeneti állapot a jellemzője a felgyorsult világnak. Mi érték- és időtállóságra törekszünk. Ennek előszobája lehet, ha az együtt járás nem felgyorsított, felhígított folyamat, nem elvárásoknak, divatnak, társadalmi szokásoknak akar megfelelni,

E témában családi vonatkozásban bőséges anyaggal rendelkezünk magunkat és gyermekeinket illetően. Ez inkább személyes beszélgetések alapját képezheti. Azt gondoljuk, hogy az együtt járás kapcsán kitisztázódik, hogy ő-e a nagy Ő, s akkor már csak szeretetben kell tökéletesedni, ahogyan Dosztojevszkij megfogalmazta: „Egy embert szeretni azt jelenti, hogy olyannak látjuk, amilyennek Isten gondolta”. Kívánjuk e sorok olvasójának, hogy a párját egy életen keresztül így tudja látni.

Magunkról: Csiky Lajos (Lajcsi) 64 éves, párja Edit 55 éves, teológus-könyvelő illetve laborasszisztens szülők hét gyerekkel, jelenleg két unokával, 35 éve Bokor-közösségben.